

Aripile din gânduri - pseudoeseu teatrologic -

În cetatea imposibilului păpușile devin oameni. În cetatea imposibilului, spectatorii se văd repovestiți pe scenă de către marionete, ambasadori ai limbajului de dincolo de convențional.

Povestea care se numește "Festivalul Internațional al Teatrelor de Marionete" a început cu o parabolă despre aripi, despre cunoscutul din necunoscut, o parabolă despre vitalitatea începutului: **Adunarea păsărilor**, în regia lui Cristian Pepino.

Într-un spațiu crud zvâcnesc intențiile noastre de a viețui în colectivitate, prin ceilalți și prin noi înșine.

Drumul de la naștere la moarte trece prin social, drumul de la tine trece prin alții. O dată primul pas făcut, restul devine inevitabil, ca într-un joc de domino în care fiecare piesă căzută cheamă cortina. Până atunci, însă, zborul e o problemă colectivă, asemeni drumului de la instinct și intuiție la reflex, de la individ la societate.

Lumea păsărilor din spectacolul de la "Tândărică" are poezia spațiului terestru în care necunoscutul naște mirare, teamă și apoi este asimilat. Păsările se apropie asemeni oamenilor, mai curând din ură și disperarea de a nu rămâne singure. Fiindcă singur zborul nu e meditare asupra vieții, ci adulecare a morții.

Cristian Pepino propune o lume în care păsările ni se apropie (atunci când au ceva de disputat), astfel încât nu știm dacă trăim asemeni oamenilor fiind păsări, sau zburăm asemeni păsărilor, nefiind decât oameni. Și aici comicul și tragicul se îmbrățișează într-un spațiu estetic care se numește cosmos.

Adunarea păsărilor este un spectacol-radiografie a unui destin social, iar zborul este semnătura apartenenței la colectivitatea aerului terestru: mirajul nu apare decât o dată cu începutul, împreună cu grija pentru nebănuit (începutul nu este niciodată așteptat, el se însinuează doar). Sunt de remarcat virtuțile actorilor

păpușari și marionetiști, care demonstrează că teatrul nu se oprește acolo unde se termină cuvintele.

Într-o lume în care vocabulele nu există (cel puțin nu cu valoarea lor obișnuită), emoția se poate provoca printr-o poezie a mișcărilor care atinge sublimul și ne plasează între începutul unei lacrimi și un zâmbet neterminat.

La praznicul teatrului, "Teatrul de Păpuși și Marionete" nu este desertul. El este mantia de care avem nevoie pentru a ne regăsi extremitatea nelimitatului, de dincolo de prejudecăți.

Este lăudabilă inițiativa organizatorilor de a deschide festivalul cu acest spectacol. După sfârșitul lui ceva ne reține în sală, și nu știu dacă este atracția scenei pustii sau o zbatere de aripi care poposește în gânduri și ne smulge un prim pas.

Răzvana Niță
Teatrologie, anul IV

